

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาคือเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อความหมายกัน คนในแต่ละชาติอาจมีภาษาที่ใช้ติดต่อกันหลายภาษาแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นแต่จะมีภาษาหนึ่ง เป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อกันระหว่างคนในชาติเดียวกันได้ทั่วทุกภาคถือเป็นภาษาประจำชาติ

นอกเหนือจากการติดต่อกันเองระหว่างในชาติเดียวกันแล้ว มนุษย์ยังมีความจำเป็นที่จะต้องติดต่อกับชนชาติอื่นเพื่อความเข้าใจอันดีต่อกัน และเพื่อประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวิชาการ เป็นต้น การที่จะติดต่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดกันเช่นนี้ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาของประเทศที่เราจะติดต่อด้วย หรือภาษาใดภาษาหนึ่งที่จะใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อระหว่างชาติเหล่านั้น

ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่า ภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อระหว่างชาติ และอำนวยความสะดวกในด้านการค้าหาความรู้ การประกอบอาชีพ การศึกษาเพิ่มเติมตลอดจนการสร้างความสัมพันธ์กับต่างประเทศ และสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างชาติต่าง ๆ ด้วย เมื่อภาษาอังกฤษมีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชนทุกชาติในโลก ดังนั้น จึงมีผู้นิยมเรียนภาษาอังกฤษกันมากขึ้น จนกระทั่งในปัจจุบันมีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองกันในแทบทุกประเทศทั่วโลก¹

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีความสำคัญมากในประเทศไทย จะเห็นได้จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตร โดยให้นักเรียนเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายและกล่าวถึงจุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

¹ F.G. French, Teaching English as an International Language
(London : Oxford University Press, 1963), p.1

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะตามความสนใจ ความสามารถและความถนัดของผู้เรียน และให้เป็นพื้นฐานพอควรแก่การดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ และการศึกษาเพิ่มเติม
2. เพื่อให้มีความเข้าใจ พูดได้ อ่านออกเสียง อ่านในใจ และเขียนได้ถูกต้องเหมาะสมกับระดับชั้น
3. เพื่อเสริมสร้างความสนใจและทักษะในการอ่านของนักเรียน ส่งเสริมการอ่านของนักเรียนให้กว้างขวาง ให้อ่านรู้จึกคิดและเกิดเจตนาที่ดีและนิสัยรักการอ่าน
4. เพื่อให้เรียนรู้วัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาตามสมควร เพื่อประโยชน์ในการติดต่อ และความเข้าใจอันดีต่อกัน
5. เพื่อให้เข้าใจถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่ใช้ติดต่อระหว่างชาติ และเพื่อประโยชน์ในการค้นคว้าหาความรู้¹

นอกจากนี้ ในหลักสูตรยังให้คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษไว้อย่างละเอียด ยกตัวอย่างเช่น รายวิชา อ.411 (English 1) อธิบายว่า

รายวิชานี้มุ่งให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อให้เป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนระดับนี้ นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ ศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ จากหนังสือที่กำหนดให้ และสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้องตลอดจนให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาซึ่งสอดแทรกในบทเรียนที่กำหนดให้

การฟัง พูด ฝึกให้ฟังข้อความที่มีผู้พูดหรืออ่านให้ฟังเข้าใจ และเก็บความสำคัญได้ ฝึกให้พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวได้ สามารถตอบและถามเกี่ยวกับหนังสือที่อ่านและเล่าเรื่องสั้น ๆ ได้

การฝึกอ่าน ฝึกอ่านออกเสียงและอ่านในใจ โดยให้อ่านหนังสือที่กำหนดให้ รวมทั้งหนังสือประกอบอื่น ๆ ได้ด้วยความเข้าใจและสามารถใช้พจนานุกรมช่วยในการอ่าน

การฝึกเขียน ฝึกให้รู้จักรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ซับซ้อนและสามารถเขียนและใช้เครื่องหมาย วรรคตอนให้ถูกต้อง การฝึกเขียนมุ่งให้นักเรียนสามารถเขียนข้อความและโน้ตสั้น ๆ

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 เล่ม 1 (พระนคร : แผนกช่างพิมพ์ ร.ร.สารพัดช่างพระนคร 2518), หน้า 59.

บทสนทนา เขียนบรรยายภาพและเรียงความตามแนวที่กำหนดให้ โดยใช้ศัพท์สำนวนและไวยากรณ์
ขั้นพื้นฐานได้ถูกต้อง¹

จากคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า เน้นการฝึกทักษะทั้ง 4 ได้แก่
การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอนภาษาตามหลักภาษา
ศาสตร์ คือการสอนองค์ประกอบของภาษาได้แก่ เสียง ความหมาย ระบบ และกฎเกณฑ์ที่แน่นอนทั้ง
ด้านไวยากรณ์หรือการเรียงคำให้เป็นรูปประโยค²

ความพยายามที่จะสอนภาษาอังกฤษให้บรรลุผลตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตรเป็นภาระ
หน้าที่ของครูผู้สอน ครูอาจใช้วิธีการสอนหลายแบบตามความเหมาะสมกับตัวนักเรียนและสถานการณ์
ทั่วไป ครูส่วนใหญ่พยายามศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและปรับปรุงวิธีการสอนของตนให้ทันสมัยอยู่เสมอ
เป็นที่น่าสังเกตว่าในปัจจุบันครูนำสื่อทัศนูปกรณ์มาช่วยมากขึ้น และการสอนมีแนวโน้มที่จะให้เด็กนำ
ภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้³ แม้กระนั้นก็ตาม ผลปรากฏว่าเด็กไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษมานาน
ควรจะเรียนรู้และใช้ได้ดีกลับไม่มีความสามารถเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนภาษาอังกฤษ
เขียนไม่ถูก สะกดผิด เขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์⁴ ดังนั้น จึงน่าจะพิจารณาถึงสาเหตุ
แห่งความไม่บรรลุจุดประสงค์ของการสอน การเขียน

เมื่อพิจารณาการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการ
เขียนแล้ว จะเห็นว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะหลังสุดที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึก รีเบคก้า เอ็ม วาเล็ท
(Rebecca M. Valette) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า

¹ เรื่องเดิม, หน้า 60.

² ดร.อุดม วโรตมสิขชิตต์, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น (พระนคร : ครูสภา, 2514),
หน้า 1-13.

³ กานดา สินธวานนท์, วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้น ป.กศ. (พระนคร : ครูสภา
2506), หน้า 2.

⁴ คมคาย จงเจริญสุข, "การสอนและการเขียน" เอกสารนิเทศการศึกษา 40 (ธันวาคม
2509) : 59.

"ในบรรดาทักษะทางภาษาทั้ง 4 การเขียนนับเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนที่สุด ในการฟังและการอ่าน นักเรียนจะได้รับฟังหรือเห็นข้อความจากผู้อื่นจึงมีบทบาทเพียงแต่ตีความหรือวิเคราะห์ว่าตนเองกำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ในการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดความรู้สึกของตนเอง และมีโอกาสให้คำอธิบายสอดแทรกในบทสนทนาได้ แต่ในการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริง จึงจะเขียนข้อความได้ชัดเจนจนผู้อ่านเข้าใจได้"¹

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า "ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนและสอนยาก เพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์และศิลปในการใช้ถ้อยคำสำนวนที่สละสลวยตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์ภาษาและจินตนาการด้วย"²

ปอล โรเบิร์ตส์ (Paul Roberts) ได้กล่าวถึงการเขียนที่ดีไว้ว่า

"การเขียนที่ดีประกอบด้วยสำนวนสำคัญหลายอย่าง ที่เห็นเด่นชัดและสำคัญมากสองประการ ได้แก่ ความคล่อง คือความสามารถในการถ่ายทอดความคิดลงในหน้ากระดาษได้ภายในระยะเวลาที่เหมาะสมรวดเร็วประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งคือ ความถูกต้อง"³

ถึงแม้ว่าการเขียนจะเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนและต้องใช้ความรู้ความสามารถหลายอย่าง การเขียนก็ยังเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ความคิดหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานสำหรับอ้างอิงได้ภายหลัง นอกจากนี้ การเขียนยังมีความสำคัญสำหรับผู้ที่ยังเรียนหาความรู้ในชั้นสูงซึ่งต้องทำความเข้าใจด้วยการเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะโครงสร้างของภาษา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ถูกต้องตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ ดังนั้น การเขียนให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเหตุว่าถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจ หรือเกิดความเข้าใจผิดอันจะเป็นผลเสียหายได้ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นภาระหน้าที่ของ

¹ Rebecca M. Valette, Modern Language Testing A Hand Book (New York : Harcourt, Brace and World Inc., 1967), p.131.

² J.B. Heaton, Writing English Language Tests (London : Longman Group Limited, 1975), p.138.

³ Paul Roberts, Understanding English (New York : Harper and Brothers Publisher, 1958), p.3.

ครูผู้สอนที่จะทุ่มเทความพยายามในการสอนเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียน ครูจะต้องหาวิธีและเครื่องมือหลายอย่างเพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนและการสอนของตนเองด้วย

กิจกรรมสำคัญยิ่งที่มีผลเกี่ยวเนื่องกับการเรียนการสอนก็คือ การสอบหรือการวัดผล วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers) ได้กล่าวถึงการสอบไว้ว่า "การสอบควรเป็นเครื่องมือในการสอนและควรมุ่งหมายทางการศึกษาสองประการคือ ช่วยแนะแนวทางให้แก่นักเรียนและครูในขณะเดียวกัน"¹

นอกจากนี้ การสอบยังเป็นขบวนการอันจะนำมาซึ่งจำนวนหรือปริมาณเพื่อนำไปสู่การประเมินค่า นั่นคือการสอบการวัดเป็นเหตุที่จะนำให้เราได้ผลคือคะแนนของเด็ก เพื่อเอาไปตีราคาผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาว่าทั้งครูและเด็กต่าง ๆ ได้รับผลจากการสอนการเรียนมากน้อยเพียงใดสมดังความปรารถนาที่ตั้งไว้ในหลักสูตรหรือไม่ จะได้ปรับปรุงให้ถูกจุดหรืออาจสรุปได้ว่า "เราสอบเพื่อปรับปรุงการสอนการเรียนให้ดีขึ้น"²

ด้วยเหตุที่การสอบมีความสำคัญและมีผลต่อการเรียนการสอนดังกล่าวแล้ว จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องสร้างแบบสอบเพื่อวัดผลการสอนของครูและการเรียนของนักเรียน แบบสอบที่สร้างขึ้นอย่างดีและใช้อย่างได้ผล สามารถใช้เป็นแรงจูงใจในการสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี แก้อัปเดตพลาดให้ถูกต้อง และเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ได้ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าแบบสอบนั้นสร้างขึ้นอย่างไม่ดีไม่มีหลักเกณฑ์ก็ย่อมไม่สัมฤทธิ์ผลตามความปรารถนา ขบวนการทดสอบสามารถควบคุมประสิทธิภาพของการเรียนรู้ดีกว่าเครื่องมือการสอนชนิดใด ๆ ทั้งสิ้น³

¹ Wilga M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills 5th ed., (Chicago : The University of Chicago Press, 1972), p.289.

² ดร.ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 4. (พระนคร : วัฒนาพานิช, 2509) , หน้า 19-21.

³ Rebert L. Thorndike and Elizabeth Hagen, Measurement and Evaluation in Psychology and Education 3d ed. (New York : Wiley International Edition, 1969), p.27.

ด้วยเหตุที่แบบสอบมีความสำคัญยิ่งกว่าเครื่องมือการสอนชนิดใด ๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบสอบวัดสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ในการทำการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบเพื่อวัดสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยกำหนดเนื้อหาจากวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเรียนการสอน ทักษะการเขียน ประกอบกับคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ของกระทรวงศึกษาธิการ

ในการสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมและคัดเลือกข้อความจากหนังสืออ่านภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่ตำราเรียน แต่เป็นพวกวรรณคดี นิถยสาร หนังสือพิมพ์รายวัน เอกสาร และสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ตลอดจนแหล่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ โดยได้แบ่งประเภทของเนื้อหาหรือข้อความต่าง ๆ ออกเป็น 9 ประเภท ดังนี้

1. Captions, titles, agenda.
2. Poems, songs, cards.
3. Postcards, telegrams.
4. Letters, outlines, invitations, dialogues, conversations.
5. Newspaper advertisements, announcements, headlines.
6. Magazine and newspaper articles, essays.
7. Technical and scientific writing.
8. Literature.
9. General articles, stories etc. for both information and

pleasure

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อการศึกษา สำนวนวิธีการและเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานและองค์ประกอบในการสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5
3. เพื่อให้มีแบบสอบซึ่งจะใช้เป็นพื้นฐานในการวัดความก้าวหน้าของผลการศึกษาจากวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมและเป็นแนวทางในการหาเกณฑ์ปกติวิสัยของระดับสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5

4. เพื่อให้เป็นแบบอย่างในการสร้างแบบสอบถามเขียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ

สมมติฐาน

ผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นต่างกันจะมีสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การสร้างแบบสอบถามสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 กำหนดตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเรียนการสอนทักษะการเขียน ประกอบกับคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ของกระทรวงศึกษาธิการ

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ในการทดลองสอบ (Pretesting) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนทั้งชายและหญิง ที่เก่ง อ่อน และปานกลางคละกัน ได้แก่โรงเรียนโยธินบูรณะ ตรีธาภิเศก วัดหนองแขม จันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม วัดมกุฏกษัตริย์ และสันติราษฎร์วิทยาลัย

2.2 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางเป็นจำนวน 631 คน ดังนี้

	ม.ศ.3	ม.ศ.4	ม.ศ.5
โรงเรียนสายน้ำผึ้ง	42	44	45
โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม	66	40	43
โรงเรียนวิมุตยารามพิทยาคม	38	43	54
โรงเรียนวัดประดู่ในทรงธรรม	30	42	38
โรงเรียนเทเวศร์วิทยาคม	38	33	35
รวม	214	202	215

3. การวิจัยครั้งนี้ไม่พิจารณาเรื่องเพศ วิธีสอนของครู ความสามารถในการเรียนของนักเรียนทุกวิชา ตลอดจนสภาวะทางเศรษฐกิจของนักเรียน

ความจำกัดของการวิจัย

คะแนนที่นักเรียนได้รับอาจจะไม่มาจากการสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างแท้จริง เนื่องจากขณะทำการสอบอาจมีเหตุการณ์บางอย่างเข้ามามีอิทธิพล ทำให้ผลการสอบคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เช่น ความกังวลใจของนักเรียน เสียงดังรบกวน หรือความรีบร้อน อาจทำให้เด็กเตาและอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนเมื่อนำผลสอบมาวิเคราะห์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาตำรางานวิจัย หลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และแหล่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดผล เพื่อสร้างแบบทดสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษ
2. วางโครงสร้างและขอบเขตของแบบสอบ และ เลือกเนื้อหาที่จะทำการทดสอบ
3. สร้างแบบสอบ 3 ฉบับ สำหรับวัดสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษ
4. นำแบบสอบที่สร้างแล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ของโรงเรียนโยธินบูรณะ จำนวน 161 คน โรงเรียนทริธาภิเศก จำนวน 187 คน โรงเรียนวัดหนองแขม จำนวน 190 คน โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม จำนวน 138 คน โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ จำนวน 180 และโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย จำนวน 178 คน
5. วิเคราะห์ข้อสอบ (Item Analyses) เพื่อหาอำนาจจำแนก (Power of Discrimination) และระดับความยาก (Level of difficulty)
6. หามัชฌิมเลขคณิต (Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบ (Standard Deviation) สัมประสิทธิ์ ความเชื่อถือได้ของแบบสอบ ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของมัชฌิม เลขคณิตแล้วปรับปรุงข้อสอบเพื่อนำไปใช้สอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสอบจริง
7. นำแบบสอบที่ปรับปรุงแล้ว ไปสอบกับกลุ่มตัวอย่างในการสอบจริง จำนวนประมาณ 631 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง
8. สรุปผลการสอบ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. จะได้แบบสอบวัดสมรรถนะของการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีที่ 4 และ 5 ซึ่งเป็นแนวทางแก่ครูโรงเรียนและศึกษานิเทศก์ ใช้เป็นเครื่องวัดผลการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5
2. เป็นแนวทางให้ครู โรงเรียน และศึกษานิเทศก์ได้ใช้แบบสอบนี้ ในการหาเกณฑ์ปกติวิสัยของระดับสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5
3. เป็นแบบอย่างแก่ผู้สนใจในการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

นิยามของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบ หมายถึงแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม สี่ และห้า

แบบสอบสมรรถนะ หมายถึงแบบสอบวัดความสามารถของผู้เข้าสอบ ซึ่งสร้างขึ้นโดยมีได้คำนิยามว่าผู้เข้าสอบได้เรียนรู้อะไรไปแล้วบ้างก่อนสอบ และมีได้ยึด เนื้อหาของหนังสือแบบเรียนเล่มใดทั้งสิ้น แต่สร้างขึ้นโดยยึดเนื้อหาจากวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเรียนการสอน แต่ละทักษะประกอบด้วยคำอธิบายรายวิชา

ประเภทของเนื้อหาวิชา (Contextual Categories) หมายถึงเนื้อหาวิชาที่นำมาออกข้อสอบสมรรถนะทางการเขียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ประเภท ตามลักษณะรูปแบบ (form) ของการเขียน และลีลา (style) ตลอดจนส่วนวนโวหารของภาษาที่ใช้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย